

Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Vážená paní, vážený pane,

rád bych Vás tímto požádal o poskytnutí informací dle výše citovaného zákona, a to za účelem zpracování mé semestrální práce v rámci studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy.

Konkrétně bych potřeboval veškerá anonymizovaná rozhodnutí zdejšího soudu za posledních 16 let (tj. rozhodnutí vydaná v letech 2004 až 2020), v rámci nichž došlo k uznání rozhodnutí australských soudů ve smyslu § 65 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním¹ (dále jen „ZMPS63“) anebo ve smyslu § 16 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém² (dále jen „ZMPS12“). Zejména se jedná o taková rozhodnutí, v rámci nichž bylo, byť neformálně, přihlédnuto k rozhodnutím australských soudů ve smyslu ZMPS63 nebo ZMPS12 tak, jako by se jednalo o rozhodnutí soudů tuzemských.

Při vyhledávání navrhuji použít následující klíčová slova, a to jednotlivě nebo v jejich vzájemné kombinaci:

Austrálie; australský soud; Melbourne; Victoria; Sydney; uznání; nostrifikace; acknowledgement; recognition; rekognice; cizí rozsudek; cizí rozhodnutí; cizí usnesení; rozhodnutí zahraničního soudu; rozhodnutí netuzemského soudu; rozhodnutí soudu jiného státu; přeshraniční rozhodnutí; výkon rozhodnutí; exekuce; exekuční příkaz; exekutor; návrh na exekuci.

Pro úplnost a z opatrnosti uvedu ještě příklady judikátů Nejvyššího soudu České republiky, jejichž předmětem, byť i dílčím způsobem, byla právě australská rozhodnutí:

- i) Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3753/2012, kde se mj. uvádí, cituji: „Povinný v dovolání poukazuje na ustanovení čl. 58 odst. 3 australského konkursního předpisu (Bankruptcy Act 1966), podle něhož ‚rozsudky směřující proti osobě, na niž byl prohlášen konkurs, nelze v Austrálii vykonat‘. Stejného ustanovení se dovolává ve svém podání z 28. 5. 2012 (č. l. 113), kde zdůrazňuje, že ‚rozsudky směřující proti osobě, na niž byl prohlášen konkurs, nelze v Austrálii vykonat, resp. že brání dokončení exekuce.‘ Za takové dokončení exekuce nelze v žádném případě považovat její nařízení, nýbrž teprve její provedení (tedy odlišnou, teprve po jejím nařízení,

¹ Uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že československý orgán k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí československého orgánu.

² (1) Uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že český orgán veřejné moci k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu veřejné moci. Je-li proti tomu namítána výhrada veřejného pořádku nebo i jiný důvod pro odepření uznání, ke kterým nemohlo být bez dalšího přihlédnuto, přeruší se řízení a je určena lhůta k zahájení řízení, pro které se odstavec 2 použije obdobně. Po jeho pravomocném ukončení nebo po marném uplynutí uvedené lhůty se v přerušeném řízení pokračuje.

(2) Cizí rozhodnutí v ostatních věcech se uznávají na základě zvláštního rozhodnutí, jestliže tento zákon nestanoví, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení. I v případě, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení, lze je na návrh uznat zvláštním rozhodnutím. Vyslovit uznání je místně příslušný okresní soud, který je obecným soudem toho, kdo uznání navrhuje, jinak okresní soud, v jehož obvodu nastala nebo může nastat skutečnost, pro kterou má uznání význam, jestliže zákon nestanoví něco jiného. Soud o uznání rozhoduje rozsudkem; jednání nemusí nařizovat.

(3) Na základě cizího rozhodnutí o majetkových věcech, které splňuje podmínky pro uznání podle tohoto zákona, lze nařídit výkon tohoto rozhodnutí rozhodnutím českého soudu, které je třeba odůvodnit.

případně odkladu, následující relativně samostatnou fází exekuce).

V tomto ohledu je tedy australská právní úprava obdobná (v rozhodném období účinné) úpravě tuzemské.“

- ii) Stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 27. 8. 1987 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod sp. zn. Cpjf 27/86, kde se mj. uvádí, citují: „*Čs. soud je povinen při uznávání všech cizích rozhodnutí (tedy i ve věcech nemajetkových) vždy přihlížet k mezinárodním smlouvám, jimiž je ČSSR vázána.*

*Kromě dvoustranných smluv o právní pomoci uzavřených mezi ČSSR a státy socialistického společenství, jakož i mezi ČSSR a některými dalšími státy, je třeba zvláště upozornit na mnohostrannou mezinárodní Úmluvu o uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití (viz vyhlášku č. 131/1976 Sb.), ke které kromě ČSSR (s platností od 11. července 1976) přistoupily zatím Velká Británie, Švýcarsko, Nizozemí, Dánsko, Švédsko, Norsko, Finsko, Portugalsko, **Austrálie**, Kypr, Egypt, Itálie a Lucembursko.*

*V těchto smluvně upravených případech se při uznání pravomocného cizího rozhodnutí vychází z příslušných článků mezinárodní smlouvy (dvoustranné nebo mnohostranné). Podle takových smluv bývá ve většině případů pravomocné rozhodnutí vydané cizím soudem v statusových věcech účinné na území ČSSR **bez dalšího řízení** a zvláštního rozhodnutí.“*

- iii) Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2016, sp. zn. 20 Cdo 4978/2016, kde se mj. uvádí, citují: „*V předmětném rozhodnutí Nejvyšší soud pokládal nedostatek komunikace odvolacího soudu s povinným za procesní vadu proto, že povinný neměl možnost uvést a prokázat skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné posoudit jinak skutkovou otázku, zda Austrálie již v minulosti učinila nějaký reciproční akt (uznala rozhodnutí některého z českých soudů), a zda na základě tzv. materiální vzájemnosti je možné v České republice nařít exekuci rozhodnutí australského soudu. O takový ani obdobný případ se však v daném případě nejedná, posouzení e-mailového podání ze dne 11. 2. 2016 bylo možné beze zbytku provést na základě obsahu spisu. Fakt, že součinnostní aktivita soudu ve vztahu k účastníkům je na místě tehdy, když lze očekávat, že účastníci uvedou další skutečnosti a důkazní prostředky, které mohou mít vliv na rozhodnutí soudu, plyne i z judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000, nebo nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3085/2015).“*

Prosím o zaslání těchto rozhodnutí na mou e-mailovou adresu či do mé datové schránky (viz níže).

¹ Uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že československý orgán k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí československého orgánu.

² (1) Uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že český orgán veřejné moci k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu veřejné moci. Je-li proti tomu namítána výhrada veřejného pořádku nebo i jiný důvod pro odepření uznání, ke kterým nemohlo být bez dalšího přihlédnuto, přeruší se řízení a je určena lhůta k zahájení řízení, pro které se odstavec 2 použije obdobně. Po jeho pravomocném ukončení nebo po marném uplynutí uvedené lhůty se v přerušném řízení pokračuje.

(2) Cizí rozhodnutí v ostatních věcech se uznávají na základě zvláštního rozhodnutí, jestliže tento zákon nestanoví, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení. I v případě, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení, lze je na návrh uznat zvláštním rozhodnutím. Vyslovit uznání je místně příslušný okresní soud, který je obecným soudem toho, kdo uznání navrhuje, jinak okresní soud, v jehož obvodu nastala nebo může nastat skutečnost, pro kterou má uznání význam, jestliže zákon nestanoví něco jiného. Soud o uznání rozhoduje rozsudkem; jednání nemusí nařizovat.

(3) Na základě cizího rozhodnutí o majetkových věcech, které splňuje podmínky pro uznání podle tohoto zákona, lze nařít výkon tohoto rozhodnutí rozhodnutím českého soudu, které je třeba odůvodnit.

Předem mnohokrát děkuji za ochotu a spolupráci.

S úctou a pozdravem

██████████

dat. nar. ██████████

bytem ████████████████████

DS ██████████

e-mail ██████████████████

telefon ████████████████

¹ Uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že československý orgán k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí československého orgánu.

² (1) Uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že český orgán veřejné moci k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu veřejné moci. Je-li proti tomu namítána výhrada veřejného pořádku nebo i jiný důvod pro odepření uznání, ke kterým nemohlo být bez dalšího přihlédnuto, přeruší se řízení a je určena lhůta k zahájení řízení, pro které se odstavec 2 použije obdobně. Po jeho pravomocném ukončení nebo po marném uplynutí uvedené lhůty se v přerušeném řízení pokračuje.

(2) Cizí rozhodnutí v ostatních věcech se uznávají na základě zvláštního rozhodnutí, jestliže tento zákon nestanoví, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení. I v případě, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení, lze je na návrh uznat zvláštním rozhodnutím. Vyslovit uznání je místně příslušný okresní soud, který je obecným soudem toho, kdo uznání navrhuje, jinak okresní soud, v jehož obvodu nastala nebo může nastat skutečnost, pro kterou má uznání význam, jestliže zákon nestanoví něco jiného. Soud o uznání rozhoduje rozsudkem; jednání nemusí nařizovat.

(3) Na základě cizího rozhodnutí o majetkových věcech, které splňuje podmínky pro uznání podle tohoto zákona, lze nařídit výkon tohoto rozhodnutí rozhodnutím českého soudu, které je třeba odůvodnit.